

Mig món es fot de l'altre mig

ALFONS MILLS

Pels que no vivim el dia a dia de la comarca físicament, ens són molt útils les noves tecnologies i l'activitat de segons quins mitjans de comunicació.

Seguint mínimament l'opinió de les persones més actives en les xarxes socials, hom es fa una idea força esbiaixada de la realitat, però ajuda a seguir preocupacions i polèmiques diverses. Sempre m'han encuriós les motivacions que tenim les persones per vomitar allò que ens passa fugaçment pel cap. La reflexió pausada era protagonista d'altres temps i ara en les nostres paraules es premia l'enginy i la contundència per sobre de tot. Improvisem un argument o el cuinem amb poca estona per defensar-lo, ni que sigui en un breu comentari. Vivim en la societat de la rapidesa i en què esperar cinc minuts a la cua del pa ja és un suplici. On vas a parar pensar detingudament en allò que volem dir sobre un tema que potser no dominem! Més endavant, si m'afecta d'alguna manera, potser canviaré l'opinió sense cap problema. Evocant el mal polític que tots portem a dintre, aquestes promeses tan ben lligades en un comentari es poden canviar en una altra entrada, per molt oposades que siguin les idees defensades. I llestos.

En el fervor de les opinions la major part de les incoherències sempre acostumen a venir per voler va-

lorar de diferent forma uns que altres. Aquest no és igual que aquell perquè és d'aquí. O d'allà. Perquè és el meu germà. O simplement perquè em cau bé.

Un dels esports mundials més arrelats és criticar el que fa el veí. Però ailàs! Si qui ho fa som nosaltres mateixos, aleshores la justificació és meridiana. Tenim capacitat intel·lectual suficient per fer-nos la rèplica i la contrarèplica. O si més no, muntar una realitat paral·lela perquè tot sigui diferent en funció del moment i de qui és el protagonista.

Tot plegat m'evoca a la meva infància i a una faula que m'explicava la meva padrina, una de tantes que lluito perquè no se m'oblidin sabent que quan fa falta afloren en el meu cervell, ni que sigui en la seva essència, i que encaixa com un mitjà en aquest cas.

Un bon dia una parella d'agricultors tornava del tros a l'hora de dinar. Manaven un animal que utilitzaven per treballar al camp. L'home, més avesat al treball a jornal, deixava que la dona, cansada d'un matí més llarg, pugés a cavall de l'animal i reposés durant el trajecte. Els veïns del poble quan veieren que la dona anava a cavall van dir: "mirreu aquesta dona com no deixa que el seu home, amb el fart de treballar que es deu haver fet al camp, descansi. Encara ha d'anar a peu perquè ella vagi ben còmoda. Quin parell!"

A la tarda, abans de fer-se fosc els nostres protagonistes

tornaven a fer el mateix trajecte, però en aquesta ocasió era la dona qui menava i l'home qui anava a cavall de l'animal. Altre cop els veïns no els semblava bé la decisió de la parella "Goita com aquest pamort fa anar a la seva dona a peu mentre ell va còmodament a cavall. Segur que ella està molt més cansada, que la pobra no en té prou amb la feina de casa que encara el va a ajudar al camp."

Aquesta faula, que la recordo més o menys així encara hi afegiria una altra part, que no sé mai si ha existit més enllà de la meva imaginació.

L'endemà, els dos agricultors es recolliren cap a casa amb la idea d'haver cansat molt a l'animal i decidiren anar els dos a peu. Els implacables veïns hi tornaren: "Mireu si en són de leros que, tenint un animal per anar a cavall, aquests dos desgraciats van a peu, ni que l'amo fos l'animal".

La Cerdanya ha evolucionat en moltes coses, però segueix essent un lloc molt petit, on bona part de la gent ens coneixem, pel bo i pel dolent. A més a més, encara perdura aquella tradició d'etiquetar els coneguts. "El nen de cal Xancó és un sòmines." Potser un dia ho va ser, quan era nen. O tal vegada encara ho és i ben content de ser-ho. Ens agradaria ser igual que ell? O ens podem prendre la llibertat de jutjar-lo des de la nostra suposada superioritat moral?

Sigui com sigui, el que està clar és que mai no plou a gust de tothom. Decidir, equivocar-se, parlar, parlar més, ferir, difamar forma part de la nostra realitat i al final aïllar-se de les xafarderies no sempre és tan fàcil com ens agradaria. No calculem que allò que diem pot ferir la sensibilitat de qui ho rep i quan rebem la mateixa medecina ja no ens recordem si l'hem administrada recentment.

Les xarxes socials són plenes de grans dirigents i

persones amb una gran opinió que no s'arremanguen gaire, no fos cas que patissin en les seves pròpies carns la crítica salvatge que ells practiquen. Si em llegiu i us sentiu al·ludits us suggereixo que deixeu una estona les pantalles i penseu com podeu ajudar en allò que tant critiqueu. Segur que se us acut alguna manera més enllà de la crítica necessària que hàgiu fet amb tot el dret.

Posats a recordar dites de les padrines, acabo amb una que m'havia fet rumiar moltes vegades quan era petit i que encara quan hi penso m'abstreu dels meus problemes quotidians: "mig món es fot de l'altre mig". Mireu de ser feliços, sigueu de la part que sigueu.

